

bestemmer, hvilke aktiviteter der skal sættes i gang. Brugerstyring af aktiviteterne betyder samtidig, at kommunerne ikke skal afsætte personaleressourcer til det.

Hele det politiske grundlag til at sikre, at ingen ældre eller handicappede mangler den nødvendige hjælp eller omsorg, er i virkeligheden til stede i form af en af Folketinget enstemmigt vedtaget dagsorden fra den 25. april 1991, som vi har været inde på mange gange tidligere i dag. I den dagsorden opfordrer Folketinget enstemmigt regeringen til - og jeg citerer:

»-at tage de nødvendige initiativer til at gennemføre en ældrepolitik i overensstemmelse med målsætningen »længst muligt i eget hjem« med reel valgmulighed . . . « - med streg under reel; den streg sætter jeg her, men den var også i debatten - . . . med reel valgmulighed for den enkelte,

- at indskærpe kommunernes pligt - evt. ved lovgivning - så praktisk bistand i hjemmet tilbydes i det nødvendige omfang og det gennem visitering sikres, at de personlige behov tilgodeses . . . « - og lad mig her indføje, at det altså også gælder, når der er sommerferie. Og citatet fortsætter:

»-at sikre de nødvendige boliger til det stigende antal ældre og handicappede samt at sikre etablering og fuld udbygning af døgnhjemmepleje,

- at sikre det nødvendige antal plejehjemspladser til de svageste grupper i stedet for de dyre hospitalspladser,

- at overveje en ankemulighed for modtagerne af hjemmehjælp m.v. samt

- at sikre kommunerne, at disse forhold inddrages i de årlige økonomiske forhandlinger imellem staten og kommunerne.«

Se, det er stort set det, der står i den dagsorden, der ligger foran os i dag, og ikke desto mindre har en hel stribe af partier radikalt ændret holdning, til dels fordi nogle er kommet i regering og nogle andre ikke længere sidder i regeringen. Så på trods af at partierne i Folketinget såvel som regeringen er forpligtede af denne dagsorden, er der sket alt, alt for lidt for at få den ført ud i livet. Derfor er jeg ikke enig i den ros, som socialministeren fik tidligere på dagen.

Fremskridtspartiet mener, at det fortsat er meget vigtigt, at indholdet af denne dagsorden bliver gennemført og ikke kun 10-15 pct. De fleste af målene i dagsordenen af 25. april 1991 kan jo finansieres ved, at man blot omprioriterer res-

sourcerne i hele denne her sektor. Derudover kan det jo selvfølgelig blive nødvendigt - og det erkender vi også - at man tilfører området yderligere ressourcer. Og dér er Fremskridtspartiet villig til og klar til at anvise yderligere midler, men vi foreslår, at pengene og ressourcerne tilvejebringes ved at gennemføre udgiftsreduktioner andre steder i de offentlige budgetter, således at underskuddet på finanserne ikke vokser yderligere.

Lad mig så til sidst tage med, at socialministeren i sin besvarelse var inde på, at vedrørende de handicappede var man allerede meget godt i gang med at føre ønskerne ud i livet. Kan man løfte sløret lidt for, hvad det er for nogle ønsker, man er ved at føre ud i livet? Og hvad betyder det? Hvad betyder ministerens ord, når ministeren siger, at man er ved at føre det ud i livet? Betyder det, at der er en enkelt medarbejder i Socialministeriet, der har overvejet at gøre det? Eller står man lige ved at være i gang med det? Eller er man rent faktisk kommet i gang med at føre nogle af de her ting ud i livet? Det synes jeg er vigtigt at vi får svar på i denne debat.

Dorit Myltoft (RV):

Vi drøfter i dag forholdene for en gruppe mennesker, som har haft den lykke at leve længe nok til at blive gamle. At opleve at blive gammel bør være noget positivt i livet, men det kan vise sig, at lykken kan være en blandet fornøjelse. Man har nok mere fri tid til sin rådighed, men færre at dele tiden med. Man er i stigende grad afhængig af andres hjælp på grund af de aldersbetingede gebrækkeligheder. Hvad er så værdige forhold eller - som forslagsstillerne til denne debat siger - mere værdige forhold? Det er et godt spørgsmål, for svaret er jo retningsgivende for de konkrete tiltag for tilrettelæggelsen af ældrepolitikken.

Det nemmeste mål at følge vil være at få materielt set flottere plejehjem og mere personale til at passe de gamle. Men det er ikke nødvendigvis det mest værdige, hvis resultatet er, at de gamle mennesker føler, at de er kørt ud på et sidespor, hvor de bliver opbevaret - ubrugelige for det samfund, som de burde være en del af. Det mest værdige er derfor at fastholde som overordnet mål, at der er brug for os alle, og at den erfaringsmængde, som gruppen af ældre mennesker er i besiddelse af, kan vi yngre ikke være foruden. Derfor er det glædeligt, at ældre-rådene i mange kommuner er aktive for at sikre,